

Cântec de toamnă

Mihai Manolescu

Lumea cât ar fi de mare
Aș umbla-o-n lung și-n lat,
Să te mai găsesc odat'
Toamnă, cu a ta culoare
Ce-i îmbată pe rapsozi
Ca pe niște bieți nărozi.

Mi-am dorit dintotdeauna
Ca privirea însetată
Să te soarbă dintr-o dată,
Să se umple ca nebuna
De un galben-auriu
Și un roșu-purpuriu.

Bucuros de-așa minune,
Nici nu am băgat de seamă
C-ai trecut aproape-n goană,
Fără să apuc a-ți spune
Toamnă, cât îmi ești de dragă
Și de dulce, ca o fragă.

Te-am deplâns de cum plecaseși
Și-ai lăsat în urma ta
Să se-așterne iarna grea,
Iar privind din tinda casei
Am oftat adânc o dată,
Căci ți-ai luat și trena toată.

O s-aștept un an de-acuma
Și-o să număr zile, zile,
Până vei voi în fine
Să-ți arăți din nou cununa,
Îmbrăcată în culoare
Și în razele de soare.